

Martina Štruncová, Education First, Irsko

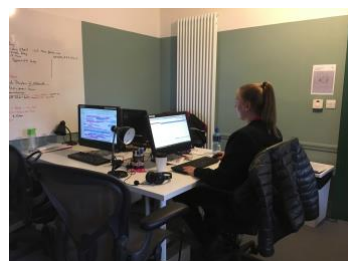
Díky naší škole VOŠ a SPŠE Plzeň a programu Erasmus+, jsem měla možnost se jako jeden z prvních studentů naší VOŠ zúčastnit stáže v Dublinu na 14 týdnů.

Pracovala jsem ve firmě s názvem Education First, což je momentálně jedna z nejznámějších a nejpoblíbenějších jazykových škol ve světě. Vždy jsem se chtěla zúčastnit jazykového pobytu právě v EF, a proto jsem velice ráda, že jsem měla možnost pracovat právě zde. Jak už jsem psala, EF je jazyková škola, kam přijíždí desítky žáků týdně na jazykové pobyty. Potkávala jsem tu žáky jak mladé, tak i žáky, kterým bylo 58 let, neuměli ani slovo anglicky a přesto všechno přicestovali mnohdy až z Jižní Ameriky právě k nám do Dublinu učit se anglicky.

V Education First jsem první týden stáže pracovala v oddělení Plánovala jsem výlety pro studenty, které se vždy uskutečnily o další týdny jsem byla přesunuta do oddělení „Accommodation“, strávila zbytek své stáže. Nejdříve jsem byla zaučena, jak se v programu „Elektra“, kde jsou všechny hostitelské rodiny, u studenti bydlí, a pak jsem začala postupně dělat práci, která mi a to např.: Dostala jsem papíry hostitelské rodiny a musela jsem to přepsat do systému. Také jsem popisovala, jak se studenti hostitelských rodin ke škole. Chodili jsme rozdávat letáčky, protože jsme potřebovali další rodiny. Posílala jsem rodinám zprávy, kde byly informace o studentech, kdy mají přiletět, jak se jmenují apod. Dále jsem pomáhala, s čím bylo potřeba.

„Activity“.
víkendu. Na
kde jsem
pracuje
kterých
byla přidělena
podle toho
dostanou od

Stáž mi přinesla zlepšení mé angličtiny a hlavně větší sebevědomí v angličtině. Když jsem tu byla první měsíc, modlila jsem se, aby po mně nikdo nic nechtěl, protože jsem nikomu nerozuměla. Pak se to ale zlomilo a neměla

jsem problém mluvit, ač jsem mluvila špatně, hlavně že jsem mluvila. Neměla jsem problém, zeptat se cizího člověka na ulici třeba na cestu, nebo se na něco zeptat v obchodě. Tohle pro mě bylo totiž na začátku nepředstavitelné.

Důležité je mluvit, mluvit a mluvit. Před začátkem stáže nás všichni strašili s irským přízvukem a ráda bych řekla, že je to člověk od člověka. Pravda je, že mluví dost rychle, ale ne každý má irský přízvuk. Po chvíli jsem se začala

chytat i v rozhovorech mezi rodilými mluvčími. Také jsem poznala spousty lidí z celého světa, protože u nás v práci jsem nebyla jediná stážistka. A jako poslední si myslím, že Vás to hodně osamostatní, protože 14 týdnů v cizí zemi, musíte se spoléhat na sebe a vše si sama zařízovat, mi dalo také mnoho.

Bydlela jsem u rodiny na jihu Dublinu přibližně 50 minut autobusem do centra. Měla jsem malinký pokojíček, kde byla jen postel, skříň a pár poliček. Moje rodina, kde byla má „host mum“, dvojčata a pejsek byla velmi milá a ochotná. K snídani jsme měli cereálie, nebo tousty s marmeládou. Je to typické pro Britské ostrovy, ale asi to

už nikdy nechci vidět po 3 měsících. V Irsku je také zvykem, že hlavní jídlo je večere a všechno vaří z polotovarů. Kvalita jídla je tu ale o dost lepší než v ČR, takže se toho nemusíte bát. V rodině bylo zvykem, že každé pondělí jsme měli „meat balls Monday“ a „pizza Friday“. Ani o víkendech nečekejte, že by byl oběd, můžete si dát třeba toust, s čím chcete, ale to je tak nějak vše.

Víkendy jsme se tu s Eliškou snažily užívat. V Dublinu jsme navštívily všechna zajímavá místa, jako je třeba St

Patrick Cathedral nebo Irish Whiskey Museum, atd. Navštívily jsme i Titanic Museum v Severním Irsku. Na pár dní mi přiletěla kamarádka a pak bratr, takže jsme vyrazili do Galway, kde jsme přespali, na Cliffs of Moher a další den na Giantcauseway, po stopách Game of Thrones nebo Rede Rope Bridge v Severním Irsku. Žádný volný den jsme se nenuidili.

Naše velká výhoda byla, že ubytování, letenky, MHD a také naše kapesné bylo hrazeno z grantu. Už jen díky tomu může na stáž vyrazit úplně každý, protože nemusí řešit, jestli má finance na život v cizí zemi.

Před stáží jsme absolvovali přípravné kurzy angličtiny, za které jsem byla velmi ráda. Měla nás na starost paní učitelka Víchová, která nás připravovala na různé situace na letišti, ve městě v restauraci nebo také na různé věci, které nás mohou potkat v práci.

Na závěr bych chtěla říct všem, kteří se bojí, nemají odvahu apod. JEĎTE!! Ničeho se nebojte, protože řečí typu že máte přítele, že se bojíte nebo že teď není vhodná doba, jsou jen výmluvy. Třeba Vám to změní život a budete na to vždy s úsměvem vzpomínat.